

Сучасний стан адміністративно-правового забезпечення прав і свобод людини і громадянина в умовах євроінтеграції

Наруцька А.І., студент Николаївського відділення ННІЗН НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук Муратова Д.Б.

Разом із здобуттям незалежності Україна отримала певні зобов'язання перед світовою спільнотою.

Невід'ємною частиною політичної, економічної та соціальної сфери суспільного життя стали Євроінтеграційні прагнення України. Саме це посприяло початку практичного втілення міжнародних стандартів в національну правову систему.

В Конституції України відведено цілий розділ визначенню та тлумаченню прав і свобод людини і громадянина. В статті 21 зазначено - всі люди є вільними та рівними у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними. Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані. В той же час частиною 3 ст. 22 підкреслено, що під час приймання нових законів або внесенням змін до чинних не припустиме звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод[1].

Права людини є універсальними, вродженими та невід'ємними, фундаментальними, але не абсолютними. Тобто діє таке обмеження, що права одного закінчуються там, де починаються права інших людей.

Права людини можуть бути обмежені лише задля захисту певних соціальних цінностей. Під обмеження не можуть підпадати права і свободи, передбачені статтями 24, 25, 27-29, 40, 47, 61, 52, 55-63 Конституції України [1].

Права людини і громадянина підпадають під обмеження у випадках визначених Конституцією України.

Обмеження здійснюється задля: порятунку життя людей/майна; запобігання/припинення злочину; забезпечення інтересів національної безпеки та територіальної цілісності, громадського порядку та економічного добробуту; забезпечення охорони здоров'я й моральності населення, захисту репутації, прав і свобод інших людей; запобігання розголошенню конфіденційної інформації.

В Україні майже відсутні права людини, які б не зазнавали порушень з боку державної політики стосовно забезпечення реалізації цих прав.

До найбільш явних прогалин в реалізації прав людини в нашій країні варто віднести такі: недостатня сформованість громадянського суспільства; бездіяльність органів державного управління; бідність українців; роз'єднаність різноманітних соціально-культурних груп; розповсюдження ксенофобії, антисемітизму, расизму та дискримінації, низький рівень ефективності співпраці державних органів з правозахисниками; недостатня експертиза законотворення і нормотворення стосовно дотримання прав і свобод людини і громадянина.

Основою національної ідеї демократичних країн світу є забезпечення належного дотримання прав людини. Стрижень національної ідеї мають утворювати людина, її інтереси, права та свободи.

Нажаль, Україні ще росте до рівня провідних демократичних країн світу, про що свідчить досить сумна статистика правопорушень та вчинених злочинів в нашій країні. Україна займає лідируючі позиції у світовому рейтингу по кількості засуджених на тисячу осіб, та терміну продовження досудового ув'язнення. Крім того, українці все дедалі гірше сприймають роботу правоохоронних органів.

Особливо гостро постає питання забезпечення громадянських та політичних прав людини (справедливість суду; дискримінація; свобода думки, віросповідання, слова та преси; приймання участі в громадських організаціях; право голосу; тощо).

Наші співгромадяни, у пошуках правди, все частіше звертаються до Європейського Суду з питань прав людини.

У 2014 році Україна лідувала за кількістю позовів, поданих до Європейського суду з прав людини (13,6 тис. скарг або 19,5%) [2].

За час своєї незалежності Україна встигла ратифікувати більшу частину найвагоміших міжнародних актів, що визначають, забезпечують та регулюють права людини:

- Загальну декларацію прав людини,
- Міжнародний пакт про громадянські і політичні права та Факультативний протокол до нього 1966 р.,
- Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права 1966 р.,
- Міжнародну конвенцію про ліквідацію всіх форм расової дискримінації 1965 р.,
- Конвенцію про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок 1979 р.,
- Конвенцію про права дитини 1989 р.,
- Конвенцію ООН проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання 1984 р. та інші.

Нажаль більшість, з перелічених вище, актів в нашій країні, можна назвати умовно діючими або номінальними.

В ситуації, що склалася особливо важливою стає робота громадських та правозахисних організацій, що зобов'язані постійно нагадувати владній верхівці про її зобов'язання відносно забезпечення європейських стандартів з прав людини.

Враховуючи євроінтеграційну спрямованість України, для нашої держави стає надзвичайно важливим узгодження своєї правової системи з нормами європейської, а найголовнішим завданням стає забезпечення належного дотримання прав і свобод людини.

Законом України «Про Концепції Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу», комітету Верховної Ради України з питань євроінтеграції доручається обов'язкова перевірка всіх зареєстрованих законопроектів на їх відповідність та відсутність в них суперечностей законодавчим нормам ЄС [3].

Сліпе клонування зарубіжних правових систем може призвести до повного зруйнування не ідеальної, але відносно успішно діючої правової системи України, що з великою вірогідністю, може спричинити суттєві порушення прав людини.

Отже, першочергово варто зберегти позитивні напрацювання правової системи України й поступово доповнити їх найкращими здобутками європейського права.

В умовах Євроінтеграції права і свободи людини мають стати основою нової європейської України, а саме її істинною національною ідеєю, яка здатна об'єднати громадян України в справжній соціум, де громадяни пишатимуться своєю державою та якістю життя в ній.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : станом на 15 трав. 2014 р. // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - Ст. 141.
2. Звіт Європейського Суду з питань прав людини аналіз статистики за 2014 рік - http://www.echr.coe.int/Documents/Stats_analysis_2014_ENG.pdf
3. Про Концепції Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу : Закон України від 21 листопада 2002 року № 228 // Відомості Верховної Ради - 2003 - № 3 - Ст. 12.

Забезпечення безпеки дорожнього руху як об'єкта адміністративно-наглядової діяльності

Очеретна Т.А., слухач 5-ДЗ курсу ННІЗН НАВС

З поступовим підвищенням показників економічного зростання в Україні, інтенсивності автомобілізації населення посилюються проблеми забезпечення безпеки дорожнього руху, охорони навколишнього середовища, раціонального розподілу транспортних потоків і впровадження автоматичного регулювання руху. Забезпечення безпеки дорожнього руху з кожним роком викликає все більшу увагу в усьому світі, її гострота визначається тим, що науково-технічний прогрес, одним із проявів якого є інтенсивна автомобілізація, призводить до ускладнення процесу дорожнього руху та зростання аварійності. Отже, особливого значення в цих умовах набула проблема забезпечення безпеки дорожнього руху, яка переросла в одну із найгостріших соціальних проблем.

Специфіка сфери забезпечення безпеки дорожнього руху як об'єкта адміністративно-наглядової діяльності полягає в тому, що відповідна група суспільних відносин складається саме в процесі руху: 1) транспортних засобів, які визначено як «пристрої, призначені для перевезення людей і (або) вантажу, а також встановлені на ньому спеціальні обладнання чи механізми» і до яких віднесено: «автомобілі, автобуси, самохідні машини, сконструйовані на шасі автомобілів, мотоцикли всіх типів, мопеди і моторолери, триколісні мотоцикли та